ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Jiřího Vyvadila v právní věci stěžovatele společnosti **H., a. s.,** zastoupené Mgr. Annou Zinglovou, advokátkou se sídlem v Praze 9, Strážkovická 327, za účasti **Finančního ředitelství v Praze**, se sídlem v Praze 2, Žitná 12, v řízení o kasační stížnosti podané proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 12. 2003, č. j. 38 Ca 625/2001 - 30,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Napadeným rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 19. 12. 2003, č. j. 38 Ca 625/2001 - 30, byla zamítnuta žaloba stěžovatele proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Praze ze dne 18. 9. 2001, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru Finančního úřadu v Benešově, jímž byla stěžovateli dodatečně doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období listopad roku 1998. Městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, že předmětem leasingových smluv, které stěžovatel uzavřel jako pronajímatel, byl finanční pronájem movitých věcí. Stěžovatel tedy nepronajímal stavbu ani její část, ale technologické zařízení, které se sice mohlo ze stavebně-technického hlediska stát součástí stavby, neboť do ní bylo zabudováno, ale předmětem zdanitelného plnění nadále zůstal pouze jeho pronájem jako věci movité, proto finanční úřady postupovaly zcela v souladu se zákonem, pokud při vyměření daně použily ust. § 16 odst. 7 zákona č. 588/1992 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o dani z přidané hodnoty“), a uplatnily sazbu jako u zboží, které je předmětem této smlouvy.

Jako právní důvod včas podané kasační stížnosti stěžovatel uvedl ust. § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), tedy nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, které dle jeho názoru spočívá v posouzení předmětů leasingových smluv jako věcí movitých. Tyto se dle názoru městského soudu na jedné straně mohly po zabudování stát součástí stavby, neboť byly do staveb zabudovány, a současně se podle názoru soudu jedná v případě těchto smluv o pronájem věcí movitých. Stěžovatel však uvedl, že s ohledem na ust. § 119 odst. 1 a 2 a § 120 odst. 1 občanského zákoníku není možné, aby předměty v kasační stížnosti blíže specifikované byly po dobu trvání leasingové smlouvy současně věcí movitou a současně nedílnou součástí stavby, neboť po zabudování přestává být předmět leasingové smlouvy věcí movitou a stává se nedílnou součástí nemovitosti. Dále stěžovatel odkázal na svá podrobná vyjádření v odvoláních, žalobách a vyjádřeních. Navrhl zrušení napadených rozhodnutí a vrácení věci krajskému soudu zpět k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené rozhodnutí městského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ust. § 16 odst. 7 zákona o dani z přidané hodnoty se u smluv o finančním pronájmu uplatní stejná sazba jako u zboží nebo nemovitosti, které jsou předmětem této smlouvy.

Dle ust. § 16 odst. 9 cit. zákona u pronájmu nemovitostí včetně částí staveb, bytů a nebytových prostor, pokud se nejedná o pronájem osvobozený od daně podle § 30, se uplatní snížená sazba. Snížená sazba se uplatní u krátkodobého pronájmu nemovitostí včetně částí staveb, bytů a nebytových prostor. Krátkodobým pronájmem se pro účely tohoto zákona rozumí pronájem včetně vnitřního vybavení nejdéle na 48 hodin nepřetržitě. Snížená sazba se uplatní i u pronájmu elektroměrů, plynoměrů, vodoměrů, měřičů tepla a ostatních obdobných trvale zabudovaných měřicích zařízení, pokud tento zákon nestanoví jinak.

Pro spornou věc je zásadní posouzení charakteru předmětu leasingových smluv, tedy dopravníku krmiva včetně montáže, vzduchotechnického zařízení včetně montáže a technologie výkrmu prasat včetně montáže, které stěžovatel pronajímal, neboť na něm závisí uplatnění sazby daně z přidané hodnoty na tento pronájem, a to buď dle ust. § 16 odst. 7 zákona o dani z přidané hodnoty nebo dle ust. § 16 odst. 9 cit. zákona.

Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že ze správního spisu vyplynulo, že stěžovatel byl vlastníkem předmětného souboru věcí, které měly z hlediska stavebně-technického povahu technologického souboru, o kterých ve svém účetnictví účtoval jako o hmotném investičním majetku, do jehož pořizovací ceny byla zahrnuta i hodnota montáže. Tento soubor pak byl předmětem pronájmu (finančního leasingu), kdy nájemce byl vlastníkem nemovitosti, pro kterou byl nájem sjednán. Skutečnost, že předmět nájmu byl zabudován do nemovitosti nájemce, však nemohla mít žádný vliv na změnu jeho právní povahy, tedy transformace z věci movité na věc nemovitou, jak se domnívá stěžovatel. Ten ve své kasační stížnosti argumentuje, že předmětný soubor nemohl být po dobu trvání pronájmu současně movitostmi a nedílnou součástí věci nemovité – stavby. Nejvyšší správní soud však k tomu uvádí, že z výkladu ust. § 119 a § 120 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů, tak, jak je podáván konstantní judikaturou Ústavního a Nejvyššího soudu, vyplývá, že to možné je, neboť okolnost, zda je věc součástí věci či příslušenstvím věci hlavní, nic nevypovídá o jejím právním charakteru, tedy o tom, zda je movitostí

či nikoliv. Součástí věcí nemovitých jsou tak i např. keře, stroje a v některých případech i nábytek, z čehož je zřejmé, že se jedná o věci movité, nikoliv nemovité. Věc movitá tak může dle konstantní judikatury Nejvyššího soudu být nejen součástí věci nemovité, ale i jejím příslušenstvím. Nelze tedy směšovat, jak činí ve své kasační stížnosti stěžovatel, vzájemně nesouvisející pojmy, a to movitost a nemovitost a součást věci. Skutečnost, že předmět nájmu byl zabudován do nemovitosti jiného vlastníka, nemohla tedy mít za následek, že se z pronajaté movité věci stala nemovitost. Pokud městský soud připustil, že pronajatá movitá věc se může stát ze stavebně-technického hlediska součástí stavby, neznamená to, že se stala nemovitostí v právním slova smyslu. Protože po dobu trvání smlouvy o finančním pronájmu zůstal předmět smlouvy nezměněn, neboť předmětem pronájmu nebyla nemovitost, resp. její součást, nelze městskému soudu vytýkat nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky. Tedy závěr o tom, že na předmětný pronájem nebylo možné uplatnit sazbu daně z přidané hodnoty dle ust. § 16 odst. 9 zákona o dani z přidané hodnoty, je zcela správný.

Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí soudu přezkoumal v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel ve své kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Ze všech shora uvedených důvodů shledal kasační stížnost jako nedůvodnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem dle § 109 odst. 1 citovaného zákona, dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Správní orgán nárok na náhradu nákladů řízení nevznesl, proto mu ho soud nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. června 2005

JUDr. Radan Malík
předseda senátu